

Sygn. akt VII K 919/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, VII Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Urlińska,

bez udziału Prokuratora,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 31 października 2017 r stron

sprawy

K. G. s. E. i R. zd S. data urodzenia: (...). w O.

o to, że:

W dniu z 22 lipca 2017r od godz. 23:00 do dnia 23 lipca 2017r. do godz:1:20 w O. w krótkich odstępach czasu czterokrotnie w wykonaniu z góry powziętego zamiaru prowadził w ruchu lądowym ulicami (...) po drodze publicznej pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr. rej. (...) będąc się w stanie nietrzeźwości (I badanie wynik 1,04 mg/l , II badanie wynik 1,08mg/l , III badanie wynik 0,90mg/l, IV badanie wynik 0,93 mg/l, zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu), jednocześnie czynu dopuścił się w okresie zakazu prowadzenia pojazdów obowiązującego od dnia 24.11.2016r do 24.11.2017r wydany przez Sąd Rejonowy w Olsztynie sygn akt. IX-W- (...)

tj. art. 178a § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

I

I. Oskarżonego K. G. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 178a § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk z opierając wymiar kary o art. 244 kk w zw z art. 11§3kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

I. Na podstawie art. 69§1i2 kk art. 70§1 pkt. 1 kk, art. 71§1kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 3 (trzech), i orzeka 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

II. Na podstawie art. 42§2kk orzeka środek karny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 5 (pięciu),

III. Na podstawie art. 43 a §2 kk orzeka środek karny świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych,

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i opłatę w kwocie 280 złotych.

Sygn. akt VII K 919/17

UZASADNIENIE

Treść uzasadnienia wyroku ograniczono do zakresu złożonego wniosku o pisemne jego uzasadnienie tj. do rozstrzygnięcia o karze - stosownie do dyspozycji art. 423 § 1a kpk przy uwzględnieniu dyspozycji art. 424 § 3 kpk.

Wyrokiem z dnia 31 października 2017r. K. G. został uznany za winnego tego, że:

W dniu z 22 lipca 2017r od godz. 23:00 do dnia 23 lipca 2017r. do godz:1:20 w O. w krótkich odstępach czasu czterokrotnie w wykonaniu z góry powziętego zamiaru prowadził w ruchu lądowym ulicami (...) po drodze publicznej pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr. rej. (...) będąc się w stanie nietrzeźwości (I badanie wynik 1,04 mg/l , II badanie wynik 1,08mg/l , III badanie wynik 0,90mg/l, IV badanie wynik 0,93 mg/l, zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu), jednocześnie czynu dopuścił się w okresie zakazu prowadzenia pojazdów obowiązującego od dnia 24.11.2016r do 24.11.2017r wydany przez Sąd Rejonowy w Olsztynie syg akt. IX-W- (...)

tj. art. 178a § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

W zakresie wymiaru kary oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 178a §1 kk, karze wskazanej w tym przepisie podlega ten kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym, powietrznym. Natomiast zgodnie z treścią art. 244kk podlega karze kto m. in nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów. Niewątpliwie za zrealizowanie znamion przestępstwa uznać należy kierowanie pojazdem w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego przez Sąd , a jednocześnie będąc w tym czasie w stanie nietrzeźwości.

W kontekście wskazanych powyżej uwag i zgromadzonego materiału dowodowego, w tym relacji samego podejrzanego, który wyjaśniając dnia 5 października 2017r. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził skruchę, dopuszczenie się przez K. G. przestępstwa zarzucanego mu w części wstępnej wyroku nie budziło wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd miał na uwadze, zgodnie z dyrektywami wynikającymi z art. 53 kk, zarówno stopień winy, jak i społecznej szkodliwości czynu przypisanego, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ta ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Należy w tym miejscu wskazać, że czyn oskarżonego charakteryzował się dużym stopniem społecznej szkodliwości, na taką ocenę wpływ miał przede wszystkim rodzaj naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem, jakim jest zarówno bezpieczeństwo w komunikacji, jak i wymiar sprawiedliwości, nadto okoliczności i sposób jego popełnienia – kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości, znaczny jego stan - ponad 2 promile alkoholu w wydychanym powietrzu, kierowanie w tych warunkach w centrum miasta, na odległym dystansie, naruszenie zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu oraz postać jego zamiaru. Jako kolejną okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił uprzednią karalność oskarżonego.

Sąd za okoliczności łagodzące uznał jego przyznanie się do popełnienia i przyznaną skruchę.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż adekwatną reakcją karno – prawną za popełnione przez oskarżonego przestępstwo będzie kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Sąd uznał, iż w sprawie zachodzą przesłanki uzasadniające warunkowe zawieszenie oskarżonemu orzeczonej kary pozbawienia wolności. Wziął tu pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia, w tym dane o karalności. I tak w momencie dopuszczenia się przez oskarżonego czynu zarzucanego mu w a/o wymieniony był karany, jednakże za czyn odrębny przedmiotowo i na karę samoistną grzywny, co stosownie do treści art. 69§1kk nie wykluczyło możliwości zawieszenia mu kary pozbawienia wolności.

Sąd w tych okolicznościach podzielił, że orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze bezwzględny jako bezcelowe. Oskarżony nie jest bowiem osobą zdemoralizowaną i nie stanowi istotnego zagrożenia dla porządku prawnego.

Mając powyższe na względzie Sąd orzeczoną wobec wymienionego karę warunkowo zawiesił na okres próby lat trzech. Tym samym Sąd dał wyraz zasadzie „ultima ratio” kary pozbawienia wolności określając prymat kar wolnościowych przed karą pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia uznając, iż będzie ona wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary. W ocenie Sądu, po stronie oskarżonego istnieją bowiem przesłanki, które zawarte są w art. 69§1 i 2 kk, a które dają możliwość zastosowania wskazanego środka probacyjnego. Orzeczeniu tego środka towarzyszy przekonanie Sądu, iż będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, w szczególności z punktu widzenia zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa.

Jednocześnie na podstawie art. 71§1 kk Sąd wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 10 złotych. W sankcji tej liczba wymierzonych stawek uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, zaś kwota pojedynczej stawki uwzględnia sytuację finansową i możliwości zarobkowe oskarżonego.

Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny – zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 5. Długość tego okresu jest adekwatna do zagrożenia jaki spowodował on w ruchu lądowym oraz do stanu jego nietrzeźwości. Sąd omyłkowo jako jego podstawę wskazał art. 42§2 kk, gdy w sprawie zachodziły dwie odrębne podstawy jego orzeczenia tj. 42§1 a pkt. 2 i §2kk. W tej sytuacji stosownie do treści art. 11§3kk podstawą orzeczenia środków karnych winny być wszystkie zbiegające się przepisy.

Na podstawie art. 43a §2 kk orzeczono obligatoryjne świadczenie pieniądze w kwocie 5000 złotych.

W tych okolicznościach tak wymierzona oskarżonemu kara uzgodniona z nim w trybie art. 335 kpk jest adekwatna do stopnia jego winy, uwzględnia też cele kary jakie ma wobec niego osiągnąć jak i stopień społecznej szkodliwości czynów.

Mając na uwadze sytuację majątkową i osobistą oskarżonego Sąd na podstawie art. 627 kpk uznał, iż jest on w stanie uiścić koszty sądowe i opłatę na rzecz Skarbu Państwa, dlatego też w tym zakresie orzeczono jak w punkcie IV wyroku, nakładając na oskarżonego obowiązek uiszczenia tych należności.

SSR Joanna Urlińska